

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У 2402/10 (2008)
12.05.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зоје Поповић, председника већа, Стева Ђурановића и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са саветником суда Миром Стевић Капус, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., Ул. ... бр. ... против туженог Министарства рада и социјалне политике Републике Србије, Одсек за послове у области финансијске подршке породици са децом, ради поништаја решења број: 132-04-00147/2007-13 од 28.11.2007. године, у предмету накнада зараде за време породилског одсуства, у нејавној седници већа одржаној дана 12.05.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем туженог органа, одбијена је жалба тужиље, изјављена на решење Општинске управе Медвеђа бр.10 од 29.10.2007. године, којим је тужиљи, запосленој у органу Управе општине, ставом првим диспозитива признато право на накнаду зараде за време породилског одсуства почев од 03.09.2007. године закључно са 06.12.2007. године, у висини од 60% од износа накнаде зараде утврђене у смислу члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом. Ставом другим диспозитива признато јој је право на накнаду зараде за време одсуства са рада, ради неге детета, почев од 07.12.2007. године закључно са 03.09.2008. године, у висини од 60% од износа накнаде зараде

утврђене у смислу члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом, а ставом трећим одређено је да је корисник дужан да пријави сваку промену која је од утицаја на коришћење права у року од 15 дана од дана настале промене.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 21.01.2008. године заведеној под У – 574/08 тужила је оспорила законитост решења туженог органа, због повреде материјалног права и то Закона о раду и Закона о финансијској подршци породици са децом и погрешно утврђеног чињеничног стања. У тужби је детаљно навела кретање њеног радно-правног статуса код Општинске управе Медвеђа код које је као приправник засновала радни однос на одређено време, на годину дана почев од 17.01.2005. године, а на неодређено време од 06.02.2007. године. Даље је навела да је 18.05.2007. године управна инспекција утврдила да њен радни однос није заснован на законом утврђени начин, због чега јој је решењем од 18.05.2007. године престао радни однос, који је поново засновала на неодређено време почев од 01.06.2007. године. Истиче да од дана престанка радног односа решењем од 18.05.2007. године до дана поновног заснивања радног односа решењем од 05.06.2007. године постоји прекид од 13 радних дана, који се на основу члана 37. и 38. Закона о раду не сматра прекидом и радни однос са прекидом мањим од 30 дана сматра се непрекидним радним односом. Наводи да је првостепени орган приликом утврђивања накнаде зараде за време породичног одсуства у висини од 60% од износа накнаде зараде узео у обзир радни стаж заснован последњим решењем почев од 01.06.2007. године, не узевши у обзир укупан радни стаж остварен у органу који износи 3 године. Са напред наведених разлога предложила је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је 01.01.2010. године на основу члана 89. и 90. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08 и 104/09) преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука у управним стварима, а за које је на основу члана 29. став 1. истог Закона надлежан Управни суд.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу из списка предмета ове управне ствари поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени

гласник РС", бр.111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима ("Службени гласник СРЈ", бр.46/96) Управни суд је нашао

-да је тужба неоснована.

Према образложењу оспореног решења у списима предмета види се да је тужила засновала радни однос на одређено време у Општинској управи Општине Медвеђа први пут почев од 06.02.2006. године до 06.08.2006. године по решењу број 01-895/2006-02 од 06.02.2006. године и други пут почев од 06.08.2006. године до 06.02.2007. године по решењу број 01-895/2006-05 од 15.01.2007. године, а да је радни однос на неодређено време засновала од 06.02.2007. године решењем број 01-895/2007 од 14.02.2007. године на основу члана 37. став 4. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.24/2005). Након извршеног инспекцијског прегледа од стране Управне инспекције Министарства за државну управу и локалну самоуправу, утврђено је да је тужила засновала радни однос супротно закону, због чега је донето решење број 01-825/2007-1 од 18.05.2007. године о престанку радног односа. Решењем о заснивању радног односа број 01-895/2007-01 од 05.06.2007. године тужила је примљена у радни однос на неодређено време у Општинској управи Општине Медвеђа почев од 01.06.2007. године. У поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења првостепени орган је одлучујући о захтеву тужиле за признавање права на накнаду зараде за време породилског одсуства и одсуства са рада ради неге детета утврдио да је тужила у радном односу непосредно и непрекидно пре остваривања овог права почев од 01.06.2007. године, да је породилско одсуство започето дана 03.09.2007. године да је дете рођено 06.09.2007. године и да је према редоследу рођења прво дете у породици.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, тужени је закључио да је првостепени орган на основу одредбе члана 10. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС", бр.16/02 и 115/05) и члана 12. став 2. истог Закона утврдио да је тужила непосредно и непрекидно била на раду почев од 01.06.2007. године до дана када је започела коришћење породилског боловања тј.до 03.09.2007. године, те да је у складу са наведеним одредбама цитираног закона, тужили правилно признао одговарајући износ накнаде зараде.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у

поступку, у коме није било повреда правила поступања, одбио као неосновану жалбу тужиље против ожалбеног решења, налазећи да је то решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права. Ово са разлога што према одредби члана 12. став 2. Закона о финансијској подршци породици са децом лицима која су била у радном односу, односно самостално обављала делатност, непрекидно и непосредно пре остваривања овог права од 3 до 6 месеци припада 60%, а лицима која су била у радном односу, односно самостално обављала делатност, непрекидно и непосредно пре остваривања овог права до 3 месеца припада 30% од износа накнаде зараде утврђене у смислу члана 11. овог Закона.

Разлоге које је за своју одлуку да тужени орган овај суд у свему прихвата као правилне и на закону засноване.

Суд је ценио наводе изнете у тужби, па налази да они код наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље Управни суд је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.05.2010. године, 22 У 2402/10 (2008)

Записничар
Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа-судија
Зоја Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС